

Arrest

nr. 149 146 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BRUGMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 5 juli 2007 op de Filipijnen in het huwelijk met E.P., een man met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 12 september 2007 diende verzoekster bij de Belgische ambassade te Manilla een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Verzoekster kwam het Rijk binnen op 24 september 2008.

1.4. Op 13 november 2008 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Op 12 februari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, na te hebben vastgesteld dat verzoekster geen gezin meer vormde met haar echtgenoot, de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 34 804 van 25 november 2009 vernietigde de Raad de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2009.

1.7. De rechtbank van eerste aanleg te Hasselt vernietigde bij vonnis van 28 juni 2011 het door verzoekster en E.P. aangegane huwelijk omdat het kennelijk niet was gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

1.8. Het hof van beroep te Antwerpen bevestigde bij arrest van 13 juni 2012 het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt van 28 juni 2011.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 december 2012 de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging.

1.10. Op 17 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoekster op 29 januari 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [G.V.], adviseur wordt aan de genaamde [P.Z.] [...] die de Filipijnse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste binnen de 7 dagen na kennisname van dit bevel het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7, al 1. van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

□ *2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; Het wettig verblijf van de betrokkene is verlopen; het verblijfsrecht van de betrokkene werd beëindigd bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 13.12.2012*

□ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

Reden van de beslissing:

Betrokkene huwde met de Belgische onderdaan [P.E.], met het oog op verblijfsrechtelijk voordeel. Met het huwelijk beoogde betrokkene geen duurzame levensgemeenschap met de heer [P.], betrokkene huwde met het oog op verblijfsrechtelijk voordeel. Het huwelijk tussen de heer [P.] en betrokkene werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

Het huwelijk van betrokkene met de Belgische onderdaan [P.E.] werd op 13.06.2012 bij arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen nietig verklaard.“

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en van machtsoverschrijding of machtsafwendings.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Verwerende partij heeft een beslissing genomen waarbij aan verzoekster bevel gegeven werd om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Blijkens de motivering is de bestreden beslissing enkel gebaseerd op de beslissing dd. 13/12/12 van verwerende partij waarbij het verblijfsrecht van verzoekster in België werd ingetrokken.

Aangezien de beslissing dd. 13/12/12 van verwerende partij dient nietig verklaard te worden - waartoe via afzonderlijke akte een beroep werd ingediend - beschikt de bestreden beslissing over geen enkele rechtsgrond tot bevel aan verzoekster om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Verwerende partij motiveert haar beslissing op basis van de nietigverklaring van het huwelijk tussen verzoekster en Dhr. [E.P.] dat strijdig bevonden werd met de openbare orde.

Spijts de tussengekomen gerechtelijke uitspraken is de facto het bestaan van een schijnhuwelijk absoluut niet naar genoegen van recht geleverd.

Er is geen sprake van dat verzoekster de Belgische procedures tot gezinshereniging zou hebben misbruikt.

In casu zijn er inderdaad geenszins ondubbelzinnige en precieze bewijzen dan wel gewichtige en overeenstemmende vermoedens waaruit besloten zou kunnen worden dat, bij het sluiten van het huwelijk, de instemming van verzoekster niet gericht geweest zou zijn op het vestigen van een duurzame leefgemeenschap, maar enkel tot doel gehad zou hebben de mogelijkheid te krijgen om in België te verblijven.

Verzoekster treft geen enkele schuld aan het feit dat het huwelijk met Dhr. [E.P.] niet heeft standgehouden.

Inderdaad bleek korte tijd na haar aankomst in België voor verzoekster jammer genoeg dat het huwelijksbootje geenszins voorstelde wat zij verwacht en gehoopt had.

Verzoekster moest vaststellen dat Dhr. [E.P.] contacten onderhield (via internet) met andere vrouwen die meestal tevens van Filippijnse afkomst waren.

Tevens moest verzoekster slagen met verwondingen ondergaan vanwege Dhr.[E.P.], dit onder andere op 10/10/08 en op 26/11/08.

Nadat verzoekster op 26/11/08 nogmaals slagen vanwege Dhr. [E.P.] moest ondergaan, is zij op die dag de echtelijke woning ontvlucht en heeft zij alsdan voorlopig haar intrek genomen bij haar zus en schoonbroer te Hasselt.

Verzoekster heeft na de laatste slagen op 26/11/08 ook strafklacht neergelegd en de verwondingen door een geneesheer laten vaststellen.

Gelet op de feitelijke omstandigheden kan het onmogelijk aan verzoekster worden verweten dat zij de echtelijke woning verliet en de samenwoning een einde nam.

Het is ook zeer frappant dat het Parket te Hasselt tot twee maal toe (?!) een opsporingsonderzoek naar schijnhuwelijk zonder gevolg heeft afgesloten.

Op 28/07/07 werd er immers door het Parket te Hasselt geoordeeld dat er onvoldoende elementen voorhanden waren om te kunnen besluiten tot een schijnhuwelijk en werd het opsporingsonderzoek naar schijnhuwelijk afgesloten.

Op verzoek van de raadsman van Dhr. [E.P.] werd het opsporingsonderzoek naar schijnhuwelijk nadien heropend, doch op 29/07/09 door het Parket zonder gevolg gerangschikt om opportuïteitsredenen (zijnde toestand geregulariseerd).

Verwerende partij heeft dus duidelijk geen verder onderzoek dan wel slechts een uiterst summier onderzoek gedaan en onvoldoende grondig het dossier van verzoekster onderzocht. Verwerende partij is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens door geen verder onderzoek dan wel slechts een uiterst summier onderzoek te voeren. Alleszins heeft verwerende partij de feitelijke gegevens niet correct beoordeeld en is zij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit gekomen.

Uit voorgaande volgt dat verwerende partij een schending heeft begaan van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Uit voorgaande volgt dat verwerende partij zich plichtig heeft gemaakt aan overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster voorhoudt dat de in casu bestreden beslissingen geen rechtsgrond hebben omdat in deze beslissingen wordt verwezen naar de beslissing van 13 december 2012 tot intrekking van het recht op vestiging en deze beslissing volgens haar niet rechtsgeldig is en het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de Raad. Er dient evenwel te worden geduid dat het loutere feit verzoekster een procedure instelde bij de Raad tegen de beslissing van 13 december 2012 niet impliceert dat vaststaat dat deze beslissing onwettig is. Deze beslissing dient in afwachting van een beslissing van de Raad daarentegen te worden vermoed in overeenstemming met de wet te zijn genomen (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verweerders standpunt dat het huwelijk dat verzoekster en E.P. afsloten bij arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 13 juni 2012 nietig werd verklaard omdat zij dit huwelijk afsloot met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel en zij met dit huwelijk geen duurzame levensgemeenschap tot stand wou brengen steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken. Het hof van beroep te Antwerpen heeft immers uitdrukkelijk gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt terecht heeft vastgesteld *“dat er precieze en samenhangende vermoedens zijn die aantonen dat de vrouw het huwelijk geveïnsd heeft om een verblijfsrecht te kunnen verkrijgen in België en dat zij geenszins beoogde om een duurzame levensgemeenschap met de man aan te gaan zodat het huwelijk met zekerheid nietig moet worden verklaard”* en dat *“het feit dat een klacht, neergelegd op grond van simulatie van een huwelijk, geseponneerd werd zonder gevolg, [...] niet de geldigheid van het huwelijk met zich mee[brengt]”* aangezien *“het parket [...] om redenen die enkel en alleen van haar beoordeling afhangen [kan] afstand doen van het instellen van vervolgingen.”* Daar het bevoegde rechtscollege vaststelde dat verzoekster een schijnhuwelijk afsloot kan zij niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder hieromtrent nog een verder eigen onderzoek zou dienen te voeren en dat niet vaststaat dat zij de Belgische procedures tot gezinshereniging zou hebben misbruikt. Verzoeksters toelichting dat E.P. haar mishandelde, dat zij tegen hem een strafklacht indiende en dat hij contacten onderhield met andere vrouwen doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder verkeerdelijk besloot dat zij – nu werd vastgesteld dat zij geen recht op verblijf in het Rijk kon laten gelden op basis van een huwelijk en het recht op verblijf dat haar was toegestaan werd ingetrokken – langer in het Rijk verbleef dan toegestaan en haar derhalve, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven .

Gelet op het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 13 juni 2012 kan ook niet worden gesteld dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een incorrecte feitenvinding besloot dat verzoekster fraude pleegde of onwettige middelen gebruikte om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten en de door haar aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur miskende door haar, met toepassing van artikel 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod met een geldigheidsduur van vijf jaar op te leggen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid of zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet. Evenmin wordt aangetoond dat verweerder substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen heeft miskend of zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding of machtsafwendings.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK